

СКАЖУ ПРО ТЕБЕ ПРАВДУ,

ГРИГОРОВИЧУ!

Про тебе, дорогий друже, дуже легко писати. Кожне слово, кожне речення, що б не сказав, - повертається правдою, котра гідна наслідування і є неоціненним досвідом для молоді нинішнього та майбутнього покоління. Для широкого загалу - районного, обласного - ти просто Григорович, той, хто з честю та гідністю несе батькове ім'я крізь житейські терни. А для нас, однокласників, - Володя Віткалюк. Голова. Для нас ти будеш завжди таким, яким був тоді, у Торговицькій середній школі, яка кожному з нас дала гарантовану півтвіку в життя - доволі не просте, та все ж цікаве та розмаїте. Будеш завжди високим, ставним, життєрадісним, усміхненим та переповненим жартами. З густим кучерявим, упевненим, єдиним у районі, природним, парубоцьким чубом, у розкішних галіфе та «хромачах».

Хто тоді, в п'ятдесятих, міг передбачити наші долі? Хіба Господь. Він і вів нас по життю, наставляв та оберігав. А ще Матінка Божа, заступниця наша. Вона вберегла і від кулі, і від снаряда, коли довелося «сповняти наказ». Щоб жили і добро творили. Зберегла тебе Божа ласка ще й для того, щоб став в один ряд із тими, хто славить Господа, несе Його цінності через себе в люди. Незвичним чином! Та про це - згодом.

Ти успішно йшов по життєвій ниві тому, що не боявся ніякої роботи і вмів її, усяку, відмінно робити. Ти не боявся життя! Що дошку тесати, а що постанову писати - було твоїм непохитним кредо. Тому з учителя став головою колгоспу. На тверді ноги, як кажуть, поставив не одне господарство, за що був по праву удостоєний високих державних нагород.

Коли життя висунуло нові, доволі радикальні, зміни - не розгубився. Сміливо і впевнено увійшов у цілком інший, міський спосіб діяльності та буття. Теж ніколи не пас задніх.

Такий швидкоплинний час, що не зогледівся, як «підібрався заслужений відпочинок». А ти ж - вічний двигун! Давши «поживний ґрунт» для тих, хто ласий до пересудів, - кидаєш місто і оселяєшся у селі. В Острожці.

Ми - діти поля. Та не кожен зважиться на такий непростий крок. А ти - зважився. Мало того, ти заявив про себе так, ніби й не був в інший іпостасі! Такий вчинок гідний звання справжнього чоловіка, мужної та благородної Людини. А ще завжди твоєї вірної дружині Валі, твоєму надійному другу та соратнику у всіх твоїх нелегких житейських дорогах.

...День при дні - від раннього ранку і до

смеркання - ви обоє в полі, в саду. До кожної рослини, до кожної деревинки ви докладаєте тепло рук своїх, своє вміння та наснагу. Тому й господарство Віткалюків сьогодні зразкове, гідне для проведення на його базі семінарів аграріїв. Є тут чому повчитися! Тільки той керівник вартий уваги, котрий не тільки знає, як зробити, а й сам робить справу. А ти, дорогий друже, саме такий і є!

А ще Господь наділив тебе своєю Благодатною Іскрою, що притаманна лише Людині з чистим серцем та світлою душею. Ти вишиваєш ікони. Ти створюєш свої неповторні шедеври мистецтва. Ще в далеких дитячих роках від мами перейняв схильність до вишивки, а у школі вдосконалював хист у цьому незвичному творінні. У свої ікони ти вкладаєш багатство помислів та прагнень, свою індивідуальність і сердечність. У кожен хрестик, а у кожному рисочку... Не для продажу, не для бізнесу - задля душевного спокою, душевного задоволення. Не продає Григорович свої шедеври - дарує. З Вірою, Надією і Любов'ю, що вони принесуть своїм добром, своїм призначенням Господне Благословення всім, хто доторкнеться до них. Його ікони виставлені в багатьох країнах світу, зокрема, в Канаді, США, Італії, Польщі, Росії тощо. Відомі й у Верховній Раді України, тож віримо, що свою Божу справу вони зроблять! Адже кожна ікона освячена. Будемо молитися...

У багатьох земляків на віки збережуться безцінні витвори Володимира Григоровича, будуть їхніми Орантами та Оберегами.

Щасливий Григорович, що має кому передати цей незвичний мистецький хист - своїй внучці, котра успішно, під пильним оком дідуся Володі та бабусі Валі опановує його. Вже має і свої, самостійні, роботи.

«Валю, вставай! Час вишивати!» - щоранку з цих слів розпочинається день у Віткалюків. Дві години щоденно, ніби фіззарядка, перед роботою на земельній ділянці, присвячені спільному вишиванню. Ділитися Григорович залюбки своїм мистецтвом і з іншими вишивальниками, роздаровує безліч власних узорів, методик та навичок. А ще свою мрію плакає: вишити ікону Божої Матері, яка має складатись із 78 тисяч хрестиків.

Дорогий друже! Віримо - здійсниться твоя мрія. Тож доброго тобі, Григоровичу, здоров'я, вічної молодості, творчої наснаги та многих і благих щасливих літ!

Євген ЛЕВЧУК.

На фото: Володимир Віткалюк біля однієї зі своїх вишитих ікон.